

Bágoas no piano

Ola a todos, son Amanda e vouvos contar a miña historia, sen filtros, non coma as caras perfectas do Instagram. Cando tiña 15 anos, tiven que marchar do meu país, Albania, cós meus país, xa que non tiñan traballo. Chegamos a Galicia, e no primeiro que me fixei foi na paisaxe. A miña nai comezou a traballar de limpadora nunha casa e o meu pai de barrendeiro. Non tiñamos os suficientes cartos, para a miña educación e polo tanto, recibín unha beca para estudar nun instituto público. Estaba desexando que comezaran as clases, e ese día chegou . Cando entrei pola porta, era todo moi increíble, e o que non pensaba era, que iso se ía converter no meu inferno. Os demais alumnos mirabanme raro, e decían cousas ás agochadas. O primeiro día, de clase, transcurriu normal, só uns curiosos, se me acercaban, e diciánme de onde era, eu non controlaba o idioma, e polo tanto, marchaban ríndose por baixo. Consegui pasar o primeiro trimestre, coas risas dos meus compañeiros sobre min, pero eu non lle daba importancia. O inferno chegou a volta das Navidades. Fun a clase, coma sempre. No recreo, as rapazas populares acercáronse a min e comezaron a berrarme: “OMG, os teus pais non che regalaron outra ropa, a qué levas é horrible!!! Osea, cero fashion”. “Non vas dar falado a nosa lingua, ou que, que aquí non queremos xente rara”. “Ai, o teu cabelo, por deus. Parece un estropaxo!!!” Eu comecei a chorar, e fuxin cara o baño. Elas perseguíronme, empuxáronme contra un dos vateres, e comezaron a romperme a roupa, arrancarme o cabelo, a darme golpes polo corpo e finalmente meteron a miña cabeza no váter. Eu sen pensalo, agarrei a unha polos pelos, e dinlle, un golpe na cachola, o cal fixo que comezara a botar sangue. Eu non sabía que facer. Pronto chegou o director e levounos a todas ao seu despacho. Alí, comezaronme a botar toda a culpa, dicindo: “Como podedes aceptar a unha inmigrante violenta”. “Ela foi a qué comezou todo isto. Insultounos no seu idioma” “E tamén, criticou a nosa roupa”. O director dixo que tiña que pensar sobre todo isto. Marchei a casa, a miña nai, saudoume, non lle fixen caso ningún. Corrín ao meu cuarto. Acerqueime ao meu piano, e comecei a tocar unha canción, a música era a miña única escapatoria. De repente, a miña nai entrou no cuarto, eu comecei a derramar bágoas sobre o meu piano. Ela viña con cara enfadada, dixome que a acababan de chamar do instituto, e que estou expulsada para sempre. Eu non podo máis, e comezo a contarlle toda a verdade. Ela acabame entendendo e di que ía denunciar ao centro. O final, decidimos que iso non ía funcionar, porque resulta, que a rapaza a que lle peguei, era filla do director. Rematei o bacharelato na casa, logo conseguín ir a Universidade, e adiqueime a fondo a música. Agora cos meus vinte e cinco anos, saquei un single que foi un éxito por todo o mundo. Conseguí que os meus país tiveran a súa casa soñada, e eu puiden ser eu, sen medo ao rechazo. Con todo isto, quero que recordes, que todos somos especiais, que está ben ser diferente, e non podemos facer que ninguén nos apague.